

43. ročník školního kola Olympiády z českého jazyka – slohový úkol na téma:

Moje vzlety a pády

Tak tedy naposled. Dnes naposled a pak už nikdy. Proč musím zemřít? Dnes... Život je tak krásný. A já musím zemřít. Je brzké jaro. Ptáci už zpívají a slunce dopadá škvírou v roletách na mé nohy. Přístroj vedle mé hlavy nepříjemně píská a hučí. Aspoň v hodině smrti bych chtěl mít klid. Mám stálý puls, ale už mi těžknou víčka. Je čas bilancovat, než odejdu. Rozloučit se. Rodina nepřijde. Neví. Nechce.

Byl jsem voják. Celý život. Už od školy. Církevní škola. Ano nebyl jsem stále hodný. Ale který chlapec kdy byl? Žil jsem na internátě, kam mě jezdila navštěvovat sestra. Ve škole mě bili a týrali. Nutili mě učit. A já se učil. A četl. Četba. To byl můj maják svobody. Neříkám, že nejsem chytrý, to ano, ale já chtěl a stále chci víc. Nechci skončit u Platóna, chci dál. Do pravěku a před něj. Začal jsem se zajímat o teorie vzniku vesmíru. Teorie, které se v přísně křesťanské škole netrpí. Odešel jsem. Bylo mi patnáct let. Změnil jsem víru. To jsem vlastně dělal často.

Od katolictví k židovství, husitům, islámu, poté k hinduismu a buddhismu. Nenašel jsem víru, která by mi seděla. Stal se ze mě ateista. Vznik světa jsem se snažil vysvětlit vědeckými postupy. Ale věda je slepá. Nechápe náboženství a ono zase nechápe vědu.

Ve dvaceti letech jsem šel na vojnu, hledaje alespoň smysl života. Hned po výcviku jsem odešel. Cestoval jsem. Anglie, Francie, Island... Byl jsem všude. Táhlo mě to ale zpět. Domů. Nechtěl jsem rodinu. Chtěl jsem zábavu. Alkohol ale rozhodl a mně se narodil syn. Tu ženu jsem neznal. Jmenovala se tuším Zdislava, Marie, Dana? Je to jedno. Ji ani to dítě jsem již nikdy neviděl. Chlapec. Mám chlapce. Kolik je to let? Padesát. Je tedy dospělý. Pokud žije. A ona? Padesát let. Živila ho sama.

Zničil jsem jí život. Chtěla být doktorka. Ten kluk mi leží na srdci. Chtěl bych, aby se jmenoval Semír. Po mém kocourovi z dětství. Semír. Hezké jméno. Ale ne pro chlapce. Tak tedy Alfred. Ano, to je hezké jméno. Už vím. Jmenovala se Denisa. Jeho matka se jmenovala Denisa. Ale dost už o synu. Mám přece i dceru. Tu jsem chtěl. Emma. Je jí dvacet. Ne třicet. Studuje? Ne. Studovala. Právo. Také má dítě. Mám tedy vnouče. Nevím, jak se jmenuje. Viděl jsem je párkrát. „Sestro.“ Proč ji volám? Už vím. Závěť. Chci napsat závěť. Musím myslet na Danielu. Ne, byla to Denisa. A syna. A Emmu. Mám ji tak rád.

Mnou podepsaná závěť leží na nemocničním stolku. Právník odchází. Proč není mým právníkem dcera? Nechtěla. Má mě ráda? Nevím. Já ji ano. Po dětech jsem... Po dětech jsem vlastně nic hezkého neudělal. Měl jsem šanci, ale nevyužil jsem ji. Mé děti, má vlastní krev mě nemiluje. Zabil jsem lidi. Mnoho lidí. Jako voják. Oni byli také vojáci. Mohl jsem zemřít buď já, nebo oni.

Každý ale někdy zemře. A já dnes. Ted'. Za chvíli. Slunce zapadá. Až se měsíc vyhoupne nad obzor, už tady nebudu. Mám se bát? Existuje peklo? Asi si tam zasloužím jít. Nevadí mi to. Víím, byl jsem špatný. Trpěli kvůli mně lidé. Ti, které jsem nenáviděl, nechtěl. Ted' je miluji. Miluji...

Pííííp... Okolo postele válečného hrdiny se seběhl celý personál nemocnice. Dlouho trpěl. Museli mu amputovat obě nohy a doufali, že jeho nádor neporoste. Měl hrozné bolesti. Snažili se ho zachránit. Přitáhli spoustu přístrojů. Ale všechna snaha byla marná. Zemřel.

Autorka: Tereza Čapková, žákyně 9. ročníku

Absolutní vítězka školního kola a postupující

do okresního kola.